

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **B. N.**, bytom S., P. B., zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. I. M. & Mgr. M. D., s. r. o., T., Ž., IČO: X., proti žalovaným: **I. A. J.**, bytom P., B., **II. A. S. L.**, spol. s. r. o., S., B., IČO: X., obaja zastúpení JUDr. M. B., advokátom, ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA D. & B. s. r. o., L., B., IČO: X., o **vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9Cbs/130/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Cbs/130/2004-290 z 01. apríla 2010, právoplatného 31. augusta 2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/86/2010-321 zo 06. augusta 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvostupňový, rozhodujúc vo veci opätovne v intenciách zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 2Obo/72/2008-261 z 18. marca 2009, rozsudkom č. k. 9Cbs/130/2004-290 z 01. apríla 2010 žalobu zamietol a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania žalovanému v I. rade a žalovanému v II. rade, k rukám ich právneho zástupcu, vo výške 6 257,99 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že uznesením zo dňa 29. mája 2009 spojil na spoločné konanie k veci č. k. 9Cbs/130/2004 aj vec vedenú na Krajskom súde v Bratislave pod č. k. 24Cb/6/2008. Rozhodnutie o zamietnutí žaloby odôvodnil odkazom na ustanovenie § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom, z ktorého mu vyplynulo, že predmetom sporu je zaplatenie sumy 425 000,- Sk z titulu bezdôvodného obohatenia podľa špecifikácie predmetu sporu uvedenej v podaní z 29. januára 2007. Z vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca zaplatil žalovanému v II. rade sumu 306 000,- Sk, žalovanému v I. rade sumu 475 000,- Sk a doplatok z leasingovej zmluvy vo výške 104 375,- Sk, teda spolu 891 375,- Sk. Ďalej žalovaný v II. rade uhradil leasingovej spoločnosti sumu 374 946,- Sk, za opravy a údržby motorového vozidla zaplatil sumu 174 551,90 Sk, za prepis motorového vozidla a cestnú daň sumu 13 717,- Sk, za pohonné hmoty 33 580,90 Sk a žalobcovi vyplatil sumu 370 000,- Sk, teda spolu 966 795,80 Sk. Nakoľko žalobca nepreukázal využívanie predmetného motorového vozidla na podnikateľské aktivity žalovaného v II. rade, nevznikol mu nárok na náhradu nákladov spojených s úhradou leasingových splátok, úhrad na opravy a údržbu, platenie poplatkov a pohonných hmôt. Žalovaný v I. rade nepoprel podpísanie čestného prehlásenia z 01. januára 2001, avšak skutočné odovzdanie sumy 475 000,- Sk preukázané nebolo a ani nie je možné jednoznačne zistiť, či sumu 475 000,- Sk žalobca žalovanej v I. rade odovzdal. Ak by súd odovzdanie peňazí akceptoval, v danom konaní by išlo o sumu 425 000,- Sk, ktorá bola s využitím dispozičnej zásady žalobcu obsiahnutá v rozpise. Po vykonanom dokazovaní dospel prvostupňový súd k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný, keďže žalovaný v II. rade uhradil za prevádzku motorového vozidla sumu 966 795,80 Sk, pričom vozidlo využíval iba žalobca pre svoju osobnú potrebu, a teda žalobcov nárok bol kompenzovaný uvedenou sumou. Súčasne súd zamietol i nárok žalobcu v časti doplatku vyplývajúceho z leasingovej zmluvy vo výške 104 375,- Sk, pretože žalobca túto úhradu uskutočnil v prospech spoločnosti S., s. r. o., na ktorú dňa 15. marca 2001 prešli práva z predmetnej leasingovej zmluvy.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 OSP a tým, že žalovanému v I. rade a žalovanému v II. rade, ako úspešným účastníkom konania, priznal náhradu trov konania za 14 úkonov právnej pomoci po 9 150,- Sk spolu s režijnými paušálmi 5 x po 150,- Sk, 8 x po 164,- Sk a 178,- Sk, za 3 úkony právnej pomoci po 303,74 eur a režijné paušály 2 x po 6,95 eur a 7,21 eur + 19 % DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1Obo/86/2010-321 zo 06. augusta 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31. augusta 2010, na odvolanie žalobcu, rozsudok súdu prvého stupňa v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 425 000,- Sk (14 107,42 eur) ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP, a nepriznal žalovaného v I. rade a žalovaného v II. rade náhradu trov odvolacieho konania.

V dôvodoch svojho potvrdzujúceho rozhodnutia odvolací súd poukázal na ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 98 OSP a uviedol, že v rámci odvolacieho konania rozhodoval len o pohľadávke vo výške 425 000,- Sk uplatnenej z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko súd prvého stupňa rozsudkom z 01. apríla 2010, sp. zn. 9Cbs/130/2004, nerozhodol o celej pohľadávke vo výške 475 000,- Sk napriek tomu, že uznesením z 29. mája 2009 spojil na spoločné konanie konania vedené pod sp. zn. 9Cbs/130/2004 a sp. zn. 24Cb/6/2008 (o zaplatenie 50 000,- Sk).

Odvolací súd mal za preukázané, že žalobca bankovým prevodom, vkladom na bežný účet žalovaného v II. rade, resp. v hotovosti, uhradil v prospech žalovaného v II. rade spolu 306 000,- Sk za účelom zaplatenia leasingových splátok za automobil Mercedes E 280, ŠPZ: B. X. E., ktorý v rozhodnom období užíval výlučne žalobca. Na základe čestného prehlásenia z 01. januára 2001, u ktorého nebolo dostatočným spôsobom preukázané, že ho žalobca so žalovanou v I. rade spísal bez vážneho úmyslu, neslobodne a obsah čestného prehlásenia nie je pravdivý, a ktorý preto odvolací súd považoval za pravdivý a úkon vyplývajúci z danej listiny za uskutočnený, prevzala žalovaná v I. rade od žalobcu sumu 475 000,- Sk určenú na úhradu leasingových splátok za predmetný automobil. Dňa 28. marca 2001 žalobca vyrovnal nedoplatok z leasingových splátok vo výške 104 375,- Sk priamo leasingovej spoločnosti C. L. S., a. s.. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku na str. 4 uvedenú sumu 104 375,- Sk započítal do finančných prostriedkov uhradených žalobcom, s čím odvolací súd vyjadril súhlas.

Ďalej uviedol, že žalobca žalovaným v I. a II. rade spolu poskytol na zaplatenie leasingu, resp. za žalovaného v II. rade, finančné prostriedky vo výške 885 375,- Sk (splátky vo výške 306 000,- Sk na úhradu leasingu na základe čestného prehlásenia vo výške 475 000,- Sk a doplatok leasingu vo výške 104 375,- Sk). Žalovaný v II. rade poukázal v rozhodnom období v prospech leasingovej spoločnosti C. L., a. s., sumu 374 946,- Sk za leasingové splátky. Zároveň znášal prevádzkové náklady za predmetný automobil napriek tomu, že žalovaní v I. a II. rade automobil nepoužívali. Na opravu, úpravu automobilu, pohonné hmoty,

poplatok za prepis vozidla a cestnú daň vynaložil žalovaný v II. rade spolu 221 849,80 Sk (opravy a úpravy vo výške 174 551,90 Sk, prepis vozidla a cestná daň vo výške 13 717,- Sk, pohonné hmoty vo výške 33 580,90 Sk). Žalovaný v II. rade žalobcovi taktiež vyplatil v hotovosti sumu 270 000,- Sk (podiel na zisku vo výške 50 000,- Sk, bezúčelové vyplatenie sumy 100 000,- Sk a 110 000,- Sk, zálohu vo výške 10 000,- Sk), ktorá nepredstavuje prevádzkové náklady, ale žalobcovi poskytnutá bola, a to i bez určenia konkrétneho účelu, preto ju odvolací súd zahrnul do finančných prostriedkov, ktoré žalobca získal od žalovaného v II. rade. Odvolací súd do vyplatenej čiastky nezapočítal vrátenie pôžičky vo výške 100 000,- Sk z 03. augusta 2000, na ktorej vrátenie mal žalobca právny nárok. Žalovaný v II. rade uhradil v prospech žalobcu, resp. za žalobcu, finančné prostriedky vo výške 866 795,80 Sk.

S odvolacou námietkou žalobcu o nevykonaní výsluchu zamestnancov servisnej služby Mercedes v T., sa odvolací súd vysporiadal odkazujúc na ustanovenie § 132 OSP tak, že bolo len na zvážení súdu prvého stupňa, či je pre rozhodnutie vo veci samej potrebné vykonať výsluch uvedených zamestnancov. Zároveň zdôraznil, že z pojednávania konaného dňa 18. marca 2010 vyplýva, že právny zástupca žalobcu netrval na ďalšom dokazovaní a nepožadoval oboznámenie sa s konkrétnym obsahom spisu.

Na margo odvolacej námietky, ktorou žalobca poukazoval na rozporný postup súdu prvého stupňa s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreného v uznesení z 18. marca 2009, sp. zn. 2Obo/72/2008, tvrdiac, že súd prvého stupňa na pojednávaniach nevykonal dôkazy ohľadne preukázania žalovaným v II. rade vynaložených prostriedkov a považoval odovzdanie sumy 475 000,- Sk za nepreukázané, napriek existencii čestného prehlásenia, odvolací súd ozrejmil, že hodnotenie dôkazov spadá do plnej dispozície konajúceho súdu, ktorý posúdil vynaloženie sumy 966 795,80 Sk zo strany žalovaného v II. rade na základe účtovníctva žalovaného v II. rade, resp. v súdnom spise zažurnalizovaných faktúr, príjmových a výdavkových dokladov, ako vyplýva i z odôvodnenia napadnutého rozsudku na strane 3, resp. z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa zo 07. decembra 2006, sp. zn. 9Cbs/130/2004, na str. 4. Odvolací súd vyhodnotil čestné prehlásenie za pravdivé, a úkon z neho plynúci za uskutočnený, z dôvodu, že v konaní nebolo vierohodným spôsobom preukázané neodovzdanie sumy 475 000,- Sk žalovanej v I. rade na základe čestného prehlásenia.

Ďalšiu odvolaciu námietku žalobcu, že prvostupňový súd nemal riadne zistený rozsah účinnej obrany a dôvodnosti nároku žalobcu, čo vytkol súdu prvého stupňa i odvolací súd

v zrušujúcom uznesení z 18. marca 2009, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú tvrdiac, že prvostupňový súd sa v novom rozhodnutí zaoberal predmetnými skutočnosťami. Jej neopodstatnenosť širšie objasnil tým, že súd prvého stupňa na str. 5 napadnutého rozhodnutia uviedol, že nárok žalobcu považuje za nedôvodný, keďže žalovaný v II. rade zaplatil v prospech žalobcu alebo za žalobcu sumu 966 795,80 Sk, čím sa kompenzoval nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvého stupňa nerozhodol o účinnej obrane proti žalobcovmu nároku svojvoľne, ako sa nesprávne domnieva žalobca, nakoľko právny zástupca žalovaných v I. a II. rade už vo vyjadrení k žalobe, doručenej súdu dňa 15. marca 2004, poukázal na skutočnosť, že žalovaný v II. rade neviduje voči žalobcovi záväzok, ale pohľadávku vo výške 625 705,90 Sk, keďže žalobca nikdy nebol konateľom žalovaného v II. rade a ani zo spoločenskej zmluvy žalobcovi nevyplývalo právo na hmotné výhody, ktoré mu boli poskytnuté. Obdobne sa právny zástupca žalovaných v I. a II. rade vyjadril aj v podaniach zo 17. júna 2005, 06. apríla 2006, 18. októbra 2006, 14. mája 2007 a na pojednávaní konanom dňa 05. novembra 2009. Právny zástupca žalovaných v I. a II. rade od začiatku konania uplatňoval obranu proti žalobcovmu návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Odvolací súd uzavrel, že žalovaní v I. a II. rade použili proti žalobe účinnú obranu, pričom finančné prostriedky vzájomne vynaložené účastníkmi konania boli obdobné, preto rozsudok prvostupňového súdu v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 425 000,- Sk, o ktorom rozhodol súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania odvolací súd zdôvodnil tým, že žalovaným v I. a II. rade, ako úspešným v odvolacom konaní, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko im síce vznikol nárok na náhradu právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu, avšak právny zástupca žalovaných v I. a II. rade si náhradu právneho zastúpenia neuplatnil.

Na podnet žalobcu podal generálny prokurátor v zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj proti rozsudku odvolacieho súdu, mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 OSP tvrdiac, že oboma rozsudkami bol porušený zákon, keďže konanie je zaťažené viacerými vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ OSP). Odvolací súd navyše svojím postupom zároveň odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/

OSP). Žiadal, aby dovolací súd rozsudky súdov oboch stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

S poukazom na nedôsledné riadenie sa oboch súdov nižších stupňov ustanoveniami § 42 ods. 3, § 43 ods. 1, § 96 ods. 1, § 98, § 166 ods. 1, § 209a ods. 2 a § 213 ods. 1 OSP, odôvodnil podanie mimoriadneho dovolania voči rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu nasledovným:

Súd prvého stupňa je povinný predložiť odvolaciemu súdu celý súdny spis (§ 209a ods. 2 OSP). Ak odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní bez toho, aby mu bol pred rozhodnutím predložený celý, na vec sa vzťahujúci, spisový materiál súdu prvého stupňa, odňal tým účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a konanie zaťažil vadou podľa § 237 písm. f/ OSP. Účastník konania má právo, aby odvolací súd posúdil dôvodnosť jeho odvolania na základe obsahu celého spisového materiálu. Toto právo je imanentnou súčasťou ústavne garantovaného práva na spravodlivý proces.

V predmetnom konaní došlo k spojeniu viacerých vecí na spoločné konanie. Konania o žalobách spájaných s konaním 9Cbs/130/2004 boli aj po spojení vecí na spoločné konanie vedené v samostatných spisoch (9Cbs/128/2004, 9Cbs/129/2004, 7Cbs/36/2005, 7Cbs/38/2005, 24Cb/6/2008). Súd prvého stupňa tieto spisy odvolaciemu súdu nepredložil. Súd prvého stupňa síce v predkladacej správe odvolaciemu súdu uviedol, že vec s uvedenými spismi súvisí, avšak z podacej pečiatky najvyššieho súdu vyplýva (č. l. 320), že na najvyšší súd bol zaslaný iba jeden súdny spis a nie šesť súdnych spisov. Rovnako z podacej pečiatky súdu prvého stupňa vyplýva, že z najvyššieho súdu bol po rozhodnutí o odvolaní vrátený iba jeden súdny spis. Zo žiadneho úradného záznamu v spise 9 Cbs 130/2004 nie je zrejmé, že by ostatné súdne spisy boli „vložené“ do súdneho spisu 9Cbs 130/2004 ako jeho súčasť a následne, po skončení odvolacieho konania, oddelené. Z uvedeného generálny prokurátor vyvodil záver, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez toho, aby mu boli súdom prvého stupňa predložené súdne spisy 9Cbs 128/2004, 9Cbs 129/2004, 7Cbs 36/2005, 7Cbs 38/2005, 24Cb 6/2008. Odvolací súd mal takto k dispozícii iba jednu z viacerých spojených žalôb, ktorými žalobca svoj nárok uplatnil. Odvolacie konanie je preto postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ OSP.

Nemožno sa domnievať, že hoci neexistuje žiadny záznam o predložení všetkých spisov odvolaciemu súdu, že k ich predloženiu napriek tomu došlo, napríklad preto, že všetky

spisy boli pravdepodobne (bez vykonania záznamu) pripojené k spisu 9Cbs/130/2004. O tom, že všetky spisy neboli pripojené k spisu 9Cbs/130/2004 nasvedčuje súčasný stav. V súčasnosti totiž konanie na súde prvého stupňa nie je skončené, súd prvého stupňa má rozhodnúť o žalobe v časti 50 000,- Sk (ako ho inštruoval odvolací súd), napriek tomu nie sú ostatné spisy pripojené k spisu 9Cbs/130/2004. Generálny prokurátor poznamenal, že ani prokuratúre, ktorá žiadala predloženie spisového materiálu z dôvodu podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, neboli predložené všetky spisy, ale iba spis 9Cbs/130/2004.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP uviedol, že súd prvého stupňa mal konať o pohľadávke žalobcu vo výške uplatnenej žalobou, resp. vo výške uplatnenej v žalobách spojených na spoločné konanie. Žalovaná suma predstavovala 475 000,- Sk. Žalobca sa v priebehu konania vyjadril, že požaduje iba 447 938,- Sk. Súd prvého stupňa mal preto (po prípadnej výzve podľa § 43 ods. 1 OSP) rozhodnúť o čiastočnom zastavení konania. Absenciu výroku o čiastočnom zastavení konania subsumoval pod vadu konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b) OSP.

Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa nerozhodol o celom uplatnenom nároku (475 000,- Sk), ale iba o časti uplatneného nároku (425 000,- Sk). Odvolací súd mal za to, že rozsudok súdu prvého stupňa je možné doplniť (zrejme postupom podľa § 166 OSP). Tento názor odvolacieho súdu označil generálny prokurátor za nesprávny dôvodiac, že sa rozsudok súdu prvého stupňa nie je možné považovať za rozsudok „neúplný“ v zmysle citovaného ustanovenia. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva na jednej strane, že súd prvého stupňa vedel o spojení poslednej žaloby na spoločné konanie, teda o spojení s ďalšou sumou vo výške 50 000,- Sk (strana 1, posledný odsek rozsudku), z čoho vyplýva, že súd konal aj o tejto sume. Na druhej strane, súd tvrdí, že konal o sume 425 000,- Sk (strana 3, odsek 4 rozsudku) a súčasne tvrdí, že žalobca požaduje 447 938,- Sk (strana 2, odsek 1 rozsudku).

V rozpore medzi výrokom rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí celej žaloby a nezrozumiteľným odôvodnením (čo do výšky predmetu konania) vzhliadol generálny prokurátor taktiež inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b) OSP.

Tvrdil tiež, že vadou trpí aj samotný výrok rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok „v časti“. A čo v časti, v ktorej ho nepotvrdil? Vo zvyšnej časti ho ani nezmenil ani nezrušil. Ak mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa vo výroku „žaloba sa zamietá“ mal na mysli zamietnutie sumy 425 000,- Sk, potom, ak chcel

odvolací súd udržať správnosť tohto výroku súdu prvého stupňa, mal tento výrok potvrdiť celý a nie v jeho „časti“.

Vytkol konajúcim súdom, že po právnej a skutkovej stránke nevyhodnotili, či žalovaná pohľadávka vznikla. Žalovaná pohľadávka je vymedzená skutkovými tvrdeniami. Nimi je vymedzený právny dôvod pohľadávky. Žalobca tvrdil, že sumu 475 000,- Sk odovzdal žalovanej v I. rade, ktorá ju v rozpore s ich dohodu neodovzdala žalovanému v II. rade, ktorý ich mal použiť na dohodnutý účel, žalobca preto platil leasingové splátky za žalovaného v II. rade, čo žalobca označil za bezdôvodné obohatenie a vyvodzoval solidárnu zodpovednosť oboch žalovaných. Úlohou súdov bolo v prvom rade ustáliť, či takto vymedzená pohľadávka vznikla, alebo nevznikla, a to vo vzťahu ku každému žalovanému osobitne. Bez takéhoto skutkového a právneho záveru nemohli súdy pristúpiť k hodnoteniu kompenzačnej námietky žalovaného v II. rade.

Kritike podrobil postup súdu prvého stupňa, ktorý nemal za preukázané, že žalobca odovzdal žalovanej v I. rade sumu 475 000,- Sk. Z uvedeného by sa dalo usudzovať, že súd mal za to, žalovaná pohľadávka vôbec neexistovala. Napriek tomu, súd prvého stupňa hovorí o akomsi nároku žalobcu, ktorý sa kompenzuje. Súd prvého stupňa tento „nárok žalobcu“ nedefinuje ani čo do výšky, ani čo do právneho dôvodu, ani ho neopisuje skutkovými okolnosťami, z ktorých vznikol. Súd prvého stupňa započítava akýsi „neznámy nárok žalobcu“, iný ako ten, ktorý bol v žalobe uplatnený.

Za nesprávny vyhodnotil aj postup odvolacieho súdu, ktorý bez akéhokoľvek doplnenia alebo zopakovania dokazovania, v príkrom rozpore s ustanovením § 213 OSP, vychádzal z iného skutkového stavu, ako súd prvého stupňa. Prehodnotil dôkazy vykonané súdom prvého stupňa tak, že žalobca sumu 475 000,- Sk skutočne odovzdal. Ani z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu však nie je zrejmé, či existovala žalovaná pohľadávka, voči komu a v akej výške. Nikde sa nedočítame, či sa odovzdaním a prijatím sumy 475 000,- Sk skutočne žalovaní obohatili, či obaja alebo iba jeden z nich, a do akej výšky.

Z uvedeného mal za to, že konajúce súdy zaťažili konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci, ak vyhodnotili, že žalovaná pohľadávka zanikla započítaním, hoci skutkovo a právne neustálili, či žalovaná (započítavaná) pohľadávka existovala. Odvolací súd zaťažil konanie tzv. inou procesnou vadou aj tým, že vychádzal z

iného skutkového stavu ako súd prvého stupňa bez toho, aby boli splnené zákonné podmienky uvedené v § 213 OSP.

Ako príklad toho, že sa súdy zaoberali všetkým možným, len nie pohľadávkou tvrdenou v žalobe, odcitoval z rozsudku súdu prvého stupňa (strana 5, odsek 1, posledná veta): „... úhradu sumy 104 375,- Sk dňa 28.03.2001, ak zaplatil žalobca, tak v prospech spoločnosti S. s.r.o. a nie žalovaného v 2. rade, tzn. nárok žalobcu aj v tejto časti bol zamietnutý“. Na vysvetlenie uviedol, že súd prvého stupňa tu uvádza, že v časti 104 375,- Sk zamietá žalovanú pohľadávku ako nedôvodnú (nevzniklo bezdôvodné obohatenie), avšak iba pár riadkov vyššie uvádza, že nárok žalobcu zanikol kompenzáciou (?). Za podstatu nezmyslu označil ale to, že žalobca v žalobe nikdy netvrdil, že mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vznikol preto, že zaplatil sumu 104 375,- Sk. Žalobca tvrdil úplne iné skutkové vymedzenie svojho nároku. Tvrdil, že mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vznikol preto, že zaplatil sumu 475 000,- Sk, s ktorou žalovaní nenaložili v súlade s dôvodmi, na základe ktorého túto sumu prevzali.

Podľa názoru generálneho prokurátora súdy zaťažili konanie tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, aj tým, že prejednali započítací prejav žalovaného v II. rade bez toho, aby tento započítací prejav spĺňal všeobecné náležitosti podania (§ 42 ods. 3 OSP). Súd prvého stupňa mal správne žalovaného v II. rade vyzvať (§ 43 ods. 1 OSP), aby doplnil svoj započítací prejav tak, aby bolo zrejmé „čo sleduje“, teda akú konkrétnu pohľadávku, v akej výške a z akého právneho dôvodu (dostatočne skutkovo vymedzeného) žiada započítať proti žalovanej pohľadávke.

Ak žalovaný tvrdí, že má viacero pohľadávok, spolu v súhrnnej výške presahujúcej žalovanú pohľadávku, musí byť zo započítacieho prejavu zrejmé, ktoré pohľadávky žalovaný započítava voči žalobcovej pohľadávke a ktoré nie, resp. ktoré započítava v celosti a ktoré iba v určitej časti. Žalovaný nemôže započítať bez toho, aby označil pohľadávku, ktorú započítava. Aj z rozsudku potom musí byť zrejmé, ktoré pohľadávky žalovaného a v akej výške boli použité na započítanie, teda ktoré zanikli započítaním a vo vzťahu ku ktorým nastala po právoplatnosti rozsudku prekážka rozhodnutej veci. Vytkol súdom oboch stupňov, že si tento nedostatok započítavacieho prejavu neuvedomili a v odôvodnení rozsudkov uviedli, že žalovaný v II. rade započítal sumu 966 795,80 Sk. Táto suma sa ale skladá z viacerých (tvrdených) pohľadávok žalovaného v II. rade. Inými slovami, na základe tohto rozsudku nik nevie, či žalovaný v II. rade započítal pohľadávku na náhradu nákladov na

benzín, alebo či táto pohľadávka stále existuje, alebo či započítal náhradu nákladov na telefón, alebo na opravu auta a podobne.

Zo započítacieho prejavu musí byť zrejme označenie započítavanej pohľadávky čo do dôvodu a výšky, a potrebné je uviesť tvrdenia rozhodujúcich skutočností a navrhnúť dôkazy tak, ako kedy sa pohľadávka uplatňovala samostatným návrhom. Žalobca musí mať procesnú možnosť brániť sa proti započítavanej pohľadávke rovnako, ako má žalovaný možnosť brániť sa proti žalobcovej pohľadávke. Žalovaný preto musí uviesť v započítacom prejave v podstate rovnaké náležitosti, ako keby svoju pohľadávku sám uplatnil žalobou.

Takéto náležitosti započítací prejav nespĺňal vo vzťahu ani k jednej pohľadávke, o ktorej žalovaný v II. rade tvrdil, že ju má voči žalobcovi. Ani zo samotného rozsudku sa nedozvieme, z akých konkrétnych právnych skutočností tieto tvrdené pohľadávky žalovaného v II. rade vznikli.

Zaplatenie cestnej dane 13 717,- Sk: Žalovaný v II. rade tvrdil, že zaplatil cestnú daň. Z rozsudku nie je zrejme, kedy bola cestná daň zaplatená, o cestnú daň za aké konkrétne obdobie ide, či táto skutočnosť bola medzi účastníkmi sporná, alebo či ju žalobca uznal, prípadne aké dôkazy vykonal súd, na základe ktorých mal za ustálené, že cestná daň bola zaplatená. Chýba právne hodnotenie, prečo žalovanému v II. rade, ak zaplatil cestnú daň za vozidlo, ktoré sám vlastnil a ktoré užíval jeho spoločník (žalobca), vznikla pohľadávka voči žalobcovi, čo bolo právnym dôvodom tejto pohľadávky, napríklad či je právnym dôvodom bezdôvodné obohatenie alebo zmluva. V rozsudku nie je uvedené, či sa proti žalovanej pohľadávke započítala práve táto pohľadávka, alebo iná pohľadávka.

Zaplatenie pohonných hmôt 33 580,90 Sk: Žalovaný v II. rade tvrdil, že zaplatil pohonné hmoty. Z rozsudku nie je zrejme, kedy a za aké jazdy boli pohonné hmoty zaplatené, či táto skutočnosť bola medzi účastníkmi sporná, alebo či ju žalobca uznal, prípadne aké dôkazy vykonal súd, na základe ktorých mal za ustálené, že pohonné hmoty boli zaplatené. Chýba právne hodnotenie, prečo žalovanému v II. rade, ak zaplatil pohonné hmoty za vozidlo, ktoré sám vlastnil a ktoré užíval jeho spoločník (žalobca), vznikla pohľadávka voči žalobcovi, čo bolo právnym dôvodom tejto pohľadávky, napríklad či je právnym dôvodom bezdôvodné obohatenie alebo zmluva. V rozsudku nie je uvedené, či sa proti žalovanej pohľadávke započítala práve táto pohľadávka, alebo iná pohľadávka.

Zaplatenie za prepis motorového vozidla: Žalovaný v II. rade tvrdil, že zaplatil za prepis motorového vozidla, čo považoval za pohľadávku voči žalobcovi. Z rozsudku však nie je zrejmé ani len to, koľko žalovaný v II. rade za prepis motorového vozidla zaplatil.

Zaplatenie za opravy a údržbu motorového vozidla 174 551,90 Sk: Žalovaný v II. rade tvrdil, že zaplatil za opravy a údržbu motorového vozidla. Z rozsudku nie je zrejmé, kedy a prečo boli opravy vykonané, kedy boli platby za opravy vykonané, či táto skutočnosť bola medzi účastníkmi sporná, alebo či ju žalobca uznal, prípadne aké dôkazy vykonal súd, na základe ktorých mal za ustálené, že opravy a údržba boli zaplatené. Chýba právne hodnotenie, prečo žalovanému v II. rade, ak zaplatil tieto náklady za vozidlo, ktoré sám vlastnil a ktoré užíval jeho spoločník (žalobca), vznikla pohľadávka voči žalobcovi, čo bolo právnym dôvodom tejto pohľadávky, napríklad či je právnym dôvodom bezdôvodné obohatenie alebo zmluva. V rozsudku nie je uvedené, či sa proti žalovanej pohľadávke započítala práve táto pohľadávka, alebo iná pohľadávka.

Zaplatenie leasingovej spoločnosti 374 946,- Sk: Žalovaný v II. rade tvrdil, že zaplatil leasingové splátky vo výške 374 946,- Sk. Tieto splátky platil z právneho dôvodu, že bol leasingovým nájomcom. Vôbec nie je zrejmé, prečo by mala zaplatením týchto leasingových splátok vzniknúť pohľadávka žalovaného v II. rade voči žalobcovi. Žalobca predsa tvrdil, že on sám poskytol žalovanému v II. rade prostriedky na zaplatenie týchto leasingových splátok. Súd sa mal teda vysporiadať so skutkovou otázkou, či bola medzi účastníkmi dohoda o tom, že žalobca bude žalovanému vopred poskytovať prostriedky na úhrady leasingových splátok. Ak taká dohoda bola, potom to, že žalovaný v II. rade určitú splátku zaplatil z prostriedkov, ktoré prijal od žalobcu, vylučuje, že žalovanému v II. rade vznikla zaplatením leasingových splátok pohľadávka voči žalobcovi.

Poskytnutie sumy 270 000,- Sk žalovaným v II. rade žalobcovi: Žalovaný v II. rade tvrdil, že žalobcovi poskytol v hotovosti sumu 270 000,- Sk, o čom boli vystavené výdavkové pokladničné doklady. Z rozsudkov nie je zrejmé, či žalobca uznal, že sumy prijal bez právneho dôvodu, alebo či táto skutočnosť bola medzi účastníkmi sporná, prípadne aké dôkazy vykonal súd, na základe ktorých mal za ustálené, že sumy boli vyplatené bez právneho dôvodu. Na niektorých pokladničných dokladoch je pritom právny dôvod uvedený, napríklad výplata zisku alebo poskytnutie zálohy, s týmito okolnosťami sa súdy vôbec nevysporiadali. V rozsudku nie je uvedené, či sa proti žalovanej pohľadávke započítala práve táto pohľadávka, alebo iná pohľadávka.

Zosumarizujúc obsah mimoriadneho dovolania, vytkol generálny prokurátor záverom obom konajúcim súdom nižších stupňov, že bez toho, aby vyhodnotili, či žalobcova pohľadávka existuje, započítali proti nej „bez ladu a skladu“ rozličné, žalovaným v II. rade tvrdené a nepreukázané, sumy (spolu presahujúce výšku žalovanej pohľadávky), bez toho, aby uviedli, ktoré žalovaným tvrdené položky boli započítané a ktoré nie.

Na základe zistených skutočností mal za to, že sú splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 OSP v spojení s § 243f ods. 1 písm. a) a b) OSP, pričom podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora si vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

K mimoriadnemu dovolaniu sa podaním zo dňa 19. júna 2013 vyjadril žalobca. Prezentoval súhlas s dôvodmi mimoriadneho dovolania a navrhol vyhovieť mu.

Žalovaný v I. rade a žalovaný v II. rade sa k mimoriadnemu dovolaniu vyjadrili podaním zo dňa 21. júna 2013. Stotožňujúc sa so správnosťou oboch napadnutých rozsudkov súdov nižších stupňov, pri súčasnej neakceptácii dôvodov mimoriadneho dovolania, navrhli mimoriadne dovolanie v celom rozsahu zamietnuť.

Opisným spôsobom podali výklad doterajšieho konania poukázaním na jednotlivé rozhodnutia v súdnej veci, ako aj vo veciach s ňou spojených do spoločného konania, pričom zdôraznili, že všetkých 6 pôvodne podaných návrhov bolo medzi tými istými účastníkmi a na základe tých istých dôkazov. Skutočnosť, že žalobca si uplatnil svoje dubiózne nároky na vecne nepríslušnom súde, a to viacerými samostatnými žalobami, nemôže byť podľa nich daná na ťarchu žalovaného v I. rade ani žalovaného v II. rade. Uviedli, že konaním žalobcu bolo zapríčinené, že počas súdneho konania nebolo vždy zjavné, čoho sa domáha. Skutočnosť, že konanie vedené pod spisovou značkou 9Cbs/130/2004 je konanie vedené vo veci spojených 5 (6-te konanie o zaplatenie 50 000,- Sk bolo spojené s konaním 9Cbs/130/2004 až v roku 2009) samostatných konaní, považovali za zjavné už v rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 12. 2006, sp. zn. 9Cbs/130/2004, ktorým bol návrh žalobcu zamietnutý a voči ktorému podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Keďže podal žalobca voči danému konaniu odvolanie, mali za to, že si mohol už v tomto odvolaní uplatniť nároky odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu údajnej nekompletnosti spisového

materiálu. Vzhľadom na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 18. 03. 2009 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 12. 2006 a vrátil mu vec na ďalšie konanie, toto právo, resp. vadu súdneho konania, mohol žalobca namietať znova v konaní pred Krajským súdom v Bratislave, ako aj znova v jeho následnom odvolaní voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 04. 2010. Z uvedeného dôvodu nepovažovali za opodstatnené podanie mimoriadneho dovolania v zmysle § 243f ods. 1 písm. a) v spojení s § 237 písm. f) OSP. Podľa žalovaných svedčí o absurdnosti tohto dôvodu na podanie mimoriadneho dovolania aj skutočnosť, že všetky návrhy podané na Okresný súd Bratislava II boli identické, súdne konania vedené pred Okresným súdom (okrem jedného konania spojeného v roku 2009) riešili len nedostatok vecnej príslušnosti a boli následne postúpené na Krajský súd v Bratislave, ktorý ich ihneď spojil na jedno konanie vedené na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 9Cbs/130/2004. Zdôraznili, že počas súdneho konania neboli uskutočňované samostatné úkony v rámci súdneho konania, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodovanie v rámci spojeného konania vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 9Cbs/130/2004. Všetky dôkazy a listiny uvedené v žalobách podaných na Okresnom súde Bratislava II boli identické. Úkony v konaní o zaplatenie 50.000,- Sk, ktoré bolo spojené na spoločné konanie do konania sp. zn. 9Cbs/130/2004, nepovažovali z procesného hľadiska právne významné, nakoľko pôvodné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II bolo zrušené pre nedostatok vecnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava II. Z toho usúdili, že odvolacie konanie nemohlo byť postihnuté vadou podľa § 237 písm. f) OSP. Upriamili pritom pozornosť na skutočnosť, že na pojednávaní pred prvostupňovým súdom dňa 18. 03. 2010 bolo konštatované nasledovné: *„Súd vychádzajúc z pripomienky p. z. žalovaného voči rozsudku KS B zo dňa 07.12.2006, že nebolo dostatočne vykonané oboznámenie sa s obsahom spisu, súd zistil, že dňa 11.02.2010 v informačnom centre súdu za žalobcu nahliadol do spisu pani Mgr. K. podľa plnomocenstva zo dňa 11.02.2010. Na otázku súdu či p. z. žalobcu požaduje aby súd oboznámil konkrétne obsah spisu predstúpil p. z. žalobcu a uviedol, že toto na dnešnom pojednávaní nepožaduje.“*. Pomocou tejto citácie zo zápisnice z pojednávania demonštrovali, že žalobca bol osobne oboznámený so stavom spisu v konaní pred prvostupňovým súdom, a v prípade, ak by sa domnieval, že tento spis nebol v konaní pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom kompletný, mal možnosť toto procesné pochybenie namietať v konaní pred prvostupňovým súdom alebo v následnom odvolacom konaní.

Na objasnenie výšky predmetu konania uviedli, že do roku 2009 sa jednalo o konanie o zaplatenie celkovo sumy 425 000,- Sk, nakoľko si túto sumu uplatňoval žalobca v konaní. Následne po spojení konania 9Cbs/130/2004 s konaním vedeným pod sp. zn. 24Cb/6/2008 sa konanie zmenilo o zaplatenie 475 000,- Sk. Opätovne pritom poukázali na to, že žalobca si uplatnil svoj dubiózny návrh, nie jedným konaním, ale v samostatných 6 konaniach, a z daného dôvodu bolo počas súdneho konania potrebné ustáliť žalovanú sumu. Keďže o veci rozhodoval dvakrát prvostupňový súd a dvakrát odvolací súd, nepovažovali za spornú otázku výšky pohľadávky uplatňovanej žalobcom.

Ďalej žalovaní v I. a II. rade vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedli, že ich obranou v spore bola skutočnosť, že aj keby súd uznal pohľadávku žalobcu ako existujúcu, mal napriek tejto skutočnosti žalovaný v II. rade reálne pohľadávky voči žalobcovi, vyplývajúce z účtovníctva žalovaného v II. rade, ktoré boli vyššie ako akékoľvek pohľadávky žalobcu, ktoré si uplatňoval v rámci súdnych konaní a neskôr v rámci jedného súdneho konania. Zároveň každý súd, ktorý meritórne vo veci rozhodol, rozhodol tak, že žalobu alebo návrh zamietol. Z toho dôvodu sa im nejaví výrok rozsudku ako nelogický alebo rozporuplný, a majú za to, že súd rozhodol o celom návrhu žalobcu a nielen o jeho časti. Za inú vadu konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b) OSP neuznávajú skutočnosť, že uznesením prvostupňového súdu zo dňa 29. 05. 2009 došlo k spojeniu vecí na spoločné konanie, kde konanie vedené pod sp. zn. 24Cb/6/2008 sa spojilo s konaním sp. zn. 9Cbs/130/2004. Považujú dokazovanie vykonané dvakrát prvostupňovým súdom za dôsledné a všetky pohľadávky žalovaného v II. rade za dostatočne preukázané z účtovníctva žalovaného v II. rade. Za spornú počas celého konania označili skutočnosť, že žalovaný v I. rade a žalovaný v II. rade popreli prijatie hotovosti vo výške 475 000 Sk, hoci to žalobca tvrdil.

Za nesprávny označili aj argument o zaťažení konania inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože nebol prejednaný započítací prejav žalovaného v II. rade bez toho, aby tento započítací prejav spĺňal všeobecné náležitosti podania. Dôvodili tým, že počas konania bolo súdom ustálené, že žalovaný v II. rade uskutočnil v prospech žalobcu nasledovné platby: odstúpenie od leasingovej zmluvy 5 000,- Sk; dňa 07. 09. 2000 uhradil žalovaný v II. rade splátku vo výške 62 491,- Sk za leasing osobného mot. vozidla; dňa 02. 10. 2000 uhradil žalovaný v II. rade splátku vo výške 62 491,- Sk za leasing osobného mot. vozidla; dňa 31. 10. 2000 uhradil žalovaný v II. rade splátku vo výške 62 491,- Sk za leasing osobného mot. vozidla; dňa 30. 11. 2000 uhradil

žalovaný v II. rade splátku vo výške 62 491,- Sk za leasing osobného mot. vozidla; dňa 29. 12. 2000 uhradil žalovaný v II. rade splátku vo výške 62 491,- Sk za leasing osobného mot. vozidla; dňa 29. 01. 2001 uhradil žalovaný v II. rade splátku vo výške 62 491,- Sk za leasing osobného mot. vozidla; náklady na opravy a úpravy osobného mot. vozidla v celkovej výške 174 551,90 Sk; náklady na prepis vozidla a cestnú daň vo výške 13 717,- Sk; pohonné hmoty vo výške 33 580,90 Sk; dňa 03. 08. 2000 plnenie vo výške 100 000,- Sk (vrátenie pôžičky 100 000,- Sk); dňa 16. 09. 2000 plnenie vo výške 100 000,- Sk; dňa 04. 10. 2000 plnenie vo výške 110 000,- Sk; dňa 17. 10. 2000 plnenie vo výške 50 000,- Sk; a dňa 25. 01. 2001 plnenie vo výške 10 000,- Sk. Týmto poukázali na to, že výška plnenia žalovaného v II. rade voči žalobcovi výrazne prekračovala sumu 475 000,- Sk. Z uvedených plnení mal žalobca nárok na vrátenie pôžičky vo výške 100 000,- Sk. Na zvyšné plnenie vo výške 866 795,80 Sk však nemal žalobca právny nárok zodpovedajúci prijatému plneniu. Upriamili pozornosť na to, že žalobca bol spoločníkom spoločnosti žalovaného v II. rade a zo spoločenskej zmluvy mu nevyplýval žiaden nárok na užívanie motorového vozidla. Táto skutočnosť užívania motorového vozidla výlučne žalobcom na jeho účely, nebola počas celého konania medzi účastníkmi sporná. Nakoľko boli všetky pohľadávky žalovaného v II. rade riadne zaevidované v jeho účtovníctve, a boli aj predmetom dokazovania, a žalobca nenavrhol vykonať dôkaz znaleckým dokazovaním ohľadne účtovníctva žalovaného v II. rade, pokladali za nelogické tvrdenie generálneho prokurátora o nedostatočnom dokazovaní ohľadne titulu, vzniku a výšky pohľadávok žalovaného v II. rade, ktoré evidoval vo svojom účtovníctve. Zastali názor, že žalovaný v II. rade si uplatnil riadne a v súlade so zákonnými požiadavkami voči žalobcovi kompenzačným prejavom zánik všetkých pohľadávok žalobcu. Zároveň uviedli, že žalovaný v I. rade, a ani žalovaný v II. rade, síce neuznávali prijatie sumy 475 000,- Sk od žalobcu, ale nakoľko žalovaný v II. rade evidoval voči žalobcovi pohľadávky vyššie ako mohol žalobca teoreticky mať, tak pohľadávky žalovaného v II. rade pokryli v celom rozsahu pohľadávky žalobcu, a to aj tie, ktorých existenciu žalovaný v I. rade, ani žalovaný v II. rade, nikdy neuznali. Pritom dodali, že presný sumár jednotlivých pohľadávok obsahovalo aj odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 01. 04. 2010 na str. 4. Do pozornosti dovolacieho súdu dali skutočnosť, že ich právna obrana sa počas celého konania nemenila, a žalobca nenamietal vady ich právnej obrany ani v konaní pred prvostupňovým súdom, ani v odvolacom konaní.

Záverom poznamenali, že jednotlivé položky uvádzané v mimoriadnom dovolaní tvorili predmet dokazovania na prvostupňovom súde, a to aj v nadväznosti na skutočnosť, že

uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 2Obo/72/2008 bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 07. 12. 2006, okrem iného z dôvodu, že nebol vykonaný dôkaz - účtovníctvo žalovaného v II. rade. Zároveň poukázali na skutočnosť, že výdavky na opravy a údržbu vozidla, náhradu pohonných hmôt a poplatky, neboli žalobcom v odvolaní voči prvostupňovému rozsudku zo dňa 07. 12. 2006 spochybňované. Napriek tomu sú tieto položky uvedené v mimoriadnom dovolaní ako položky, pri ktorých nie je zjavné, či zanikli započítaním pohľadávky žalovaného v II. rade.

Všetky uvedené dôvody tvorili platformu úsudku žalovaných v I. a II. rade o nedôvodnosti podania mimoriadneho dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 OSP), po zistení, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e, § 243f, § 243g, § 243h OSP, preskúmal rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa, ako aj konania, ktoré im predchádzali, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 OSP) v napadnutom rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 OSP, a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Dovolací súd pri tomto preskúmaní zistil, že závery generálneho prokurátora vyplývajú z obsahu spisu a aj po právnej stránke sú správne. Dostatočne nimi preukázal, že napadnutými rozhodnutiami prvostupňového i odvolacieho súdu bol porušený zákon nedôsledným riadením sa týchto súdov zákonnými ustanoveniami § 42 ods. 3, § 43 ods. 1, § 96 ods. 1 § 98, § 166 ods. 1, § 209a ods. 2 a § 213 ods. 1 OSP. Boli tak splnené zákonné predpoklady pre dôvodné podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom obsiahnuté v ustanoveniach § 243f ods. 1 písm. a) a b) OSP v spojení s ustanovením § 243e ods. 1 OSP.

Podľa § 243e ods. 1 OSP, ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

V zmysle § 243f ods. 1 OSP môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 OSP) sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 OSP a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Mimoriadne dovolanie ako dovolacie dôvody uvádza ustanovenie § 243f ods. 1 písm. a) OSP tvrdiac, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade konania vymedzenej v § 237 písm. f) OSP – žalobcovi, ako účastníkovi konania, sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a ustanovenie § 243f ods. 1 písm. b) OSP tvrdiac, že konanie tak pred prvostupňovým, ako aj pred odvolacím súdom, je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 243f ods. 1 písm. a) OSP, mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237.

Podľa § 237 písm. f) OSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v odvolacom konaní alebo v konaní pred súdom prvého stupňa. Pod postupom súdu treba rozumieť nielen postup predsedu senátu alebo senátu (samosudcu), ale aj súhrnnú faktickú činnosť iných zamestnancov súdu, ktorí vykonávajú určité úkony v rámci ich pracovnej náplne, ak táto činnosť mala za následok, že účastník nemohol uplatniť pred súdom procesné oprávnenia priznané mu zákonom. Odňatím možnosti konať pred súdom je nielen procesný postup súdu,

ale aj jeho rozhodnutie, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť svoje práva napr. preto, že jeho odvolanie bolo odvolacím súdom nesprávne odmietnuté.

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm. f) OSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonov, aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.).

Podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP, mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Inou vadou konania podľa citovaného ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b) OSP, na ktorú musí dovolací súd prihliadať, aj keď nie je v dovolaní, resp. mimoriadnom dovolaní, namietaná, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 OSP, nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom je vecná nesprávnosť rozhodnutia. Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. O takúto vadu ide tiež v prípade nesprávneho postupu súdu vedúceho k vydaniu nepreskúmateľného rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj naň nadväzujúce potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, vykazujú tzv. inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP, a že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté aj vadou uvedenou v § 237 písm. f) OSP v nadväznosti na § 243f ods. 1 písm. a) OSP.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou z 19. decembra 2002 domáhal od žalovaných v I. a II. rade, aby mu spoločne a nerozdielne vydali bezdôvodné obohatenie vo výške 100 000,- Sk s príslušenstvom. Opodstatnenosť svojho nároku odôvodnil tým, že na bezdôvodné obohatenie mu vznikol nárok z dôvodu, že žalovaná v I. rade (konateľka žalovaného v II. rade) od neho 01. januára 2001 prevzala sumu 475 000,- Sk, ktorá bola

určená na to, aby ju žalovaná v I. rade „vložila“ do obchodnej spoločnosti (žalovaný v II. rade) a aby ju žalovaný v II. rade použil na úhradu leasingových splátok za motorové vozidlo, ktorého bol žalovaný v II. rade nájomcom, ktoré bolo ale v užívaní žalobcu. Žalovaní v I. a II. rade však s touto sumou uvedeným spôsobom nenaložili, a žalobca musel „ešte raz uhradiť sumu za účelom vyplatenia leasingových splátok“. Takto prišlo k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaných v I. a II. rade na úkor žalobcu o sumu 475 000,- Sk. Žalobca si však predmetnou žalobou uplatnil len 100 000,- Sk, pretože zvyšnú časť bezdôvodného obohatenia si uplatnil viacerými samostatnými žalobami.

V priebehu konania došlo postupne k spojeniu jednotlivých konaní, v ktorých žalobca uplatňoval per partes bezdôvodné obohatenie v celkovej úhrnnej sume 475 000,- Sk. Predmetom konania sa tak stalo vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 475 000,- Sk.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Cbs/130/2004-290 z 01. apríla 2010 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal na úhradu trov konania úspešným žalovaným v I. a II. rade. V záhlaví rozsudku uviedol, že rozhoduje vo veci „o zaplatenie 100 000,- Sk s príslušenstvom a ďalšie“, avšak z jeho odôvodnenia vyplýva, že predmetom sporu je zaplatenie sumy 425 000,- Sk (strana 3, odsek 4). Zároveň na inom mieste odôvodnenia uviedol, že žalobca si uplatňuje zaplatenie sumy 447 938,- Sk (strana 2 odsek 1). Prvostupňový súd nepovažoval za preukázané, že žalobca odovzdal žalovanej v I. rade sumu 475.000,- Sk. V odôvodnení svojho rozsudku výslovne uvádza, že: „z výpovedí žalobcu a žalovanej v I. rade nie je možné jednoznačne zistiť, či suma 475 000,- Sk bola žalobcom odovzdaná a žalovanou v I. rade prijatá“. V odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa absentuje aj zistenie, či pohľadávka uvedená v žalobe existovala alebo neexistovala. Na jednej strane súd vychádzal z toho, že odovzdanie sumy 475 000,- Sk nie je preukázané, teda súd nepovažoval žalovanú pohľadávku za neexistujúcu. Na druhej strane, súd hovorí v odôvodnení rozsudku o tom, že „nárok“ žalobcu bol kompenzovaný sumou 966 795,80 Sk, ktorú žalovaný v II. rade zaplatil za prevádzku motorového vozidla, ktoré mal v držbe žalobca (strana 5, odsek 1 rozsudku), čo vypovedá o tom, že prvostupňový súd mal za to, že žalovaná pohľadávka existovala a zanikla započítaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, rozsudkom č. k. 1Obo/86/2010-321 zo 6. augusta 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 31. augusta 2010, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa „v časti vydania bezdôvodného

obohatenia 425 000,- Sk“. V odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia poukázal na to, že predmetom konania, na základe spojenia vecí, sa stala suma 475 000,- Sk. Súd prvého stupňa ale rozhodol o sume 425 000,- Sk. Bude preto potrebné, aby súd prvého stupňa ďalej konal o predmete sporu vo výške 50 000,- Sk. Odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca žalovanej v I. rade skutočne odovzdal sumu 475 000,- Sk. Dôvod zamietnutia žaloby vzhladol odvolací súd v tom, že „*žalovaný v II. rade kompenzoval nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia*“.

Generálnym prokurátorom tvrdená existencia dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP, t. j. výskyt inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je z uvedeného evidentná a vyplýva zo spisového materiálu.

Súhlasne s názorom generálneho prokurátora treba v danom prípade konštatovať, že bolo povinnosťou prvostupňového súdu konať o pohľadávke žalobcu vo výške uplatnenej žalobou, resp. vo výške uplatnenej v žalobách spojených na spoločné konanie. Žalovaná suma činila 475 000,- Sk a v priebehu konania sa žalobca vyjadril, že žiada len 447 938,- Sk. Správnym postupom prvostupňového súdu malo byť preto rozhodnutie o čiastočnom zastavení konania. Chýbajúci výrok o čiastočnom zastavení konania je opodstatneným dôvodom podania mimoriadneho dovolania podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP, nakoľko súd porušil procesné ustanovenia Občianskeho súdneho konania upravujúce jeho postup v súdnej veci, čoho dôsledkom bola vecná nesprávnosť jeho rozhodnutia.

Nedostatok rozsudku prvostupňového súdu (nerozhodnutie o celom uplatnenom nároku v sume 475 000,- Sk, ale iba o časti uplatneného nároku v sume 425 000,- Sk) síce nezostal bez povšimnutia odvolacieho súdu, avšak odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku zaujal nesprávny názor, keď tvrdil, že rozsudok súdu prvého stupňa je možné doplniť (zjavne mal na mysli postup podľa § 166 OSP). Tento názor odvolacieho súdu vyhodnotil adekvátne generálny prokurátor ako nesprávny. Aj dovolací súd konštatuje, že rozsudok prvostupňového súdu nie je možné z tohto pohľadu pokladať za rozsudok „neúplný“ v zmysle citovaného ustanovenia. Jedná o rozsudok, ktorým sa vo výroku rozhodlo o zamietnutí celého predmetu sporu. Je rozsudkom, ktorý trpí vadou (okrem iného), že zamietnutá bola aj tá časť žalovaného nároku, ktorý bol vzatý späť, a zároveň je to rozsudok, ktorého odôvodnenie je nesúladne s obsahom výroku (v otázke výšky predmetu konania). Pre posúdenie o tom, či súd rozsudkom zamietol celú žalobu, alebo iba jej časť, je rozhodujúci výrok rozsudku. Neúplným je iba taký rozsudok, v ktorom absentuje samotný výrok v určitej

časti. Ak sa však vo výroku rozsudku zamietajú celá žaloba, a nie iba jej časť, nejde o rozsudok neúplný v zmysle § 166 OSP. K výkladu výroku súdneho rozhodnutia prispieva jeho odôvodnenie. V tomto prípade je odôvodnenie rozsudku, čo do výšky predmetu sporu, rozporuplné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa nemôže mať za následok to, že hoci jeho výrok znie na zamietnutie celej žaloby, výkladom ustálime, že výrokom nedošlo k zamietnutiu celej žaloby. Z odôvodnenia rozsudku vysvitá, že prvostupňový súd vedel o spojení poslednej žaloby na spoločné konanie, teda o spojení s ďalšou sumou vo výške 50.000,- Sk (strana 1, posledný odsek rozsudku), z čoho vyplýva, že konal aj o tejto sume. Mätúce je však to, že na inom mieste odôvodnenia súd tvrdí, že konal o sume 425 000,- Sk (strana 3, odsek 4 rozsudku) a súčasne tvrdí, že žalobca požaduje 447 938,- Sk (strana 2, odsek 1 rozsudku). Tento evidentný nesúladi medzi výrokom rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí celej žaloby a jeho nezrozumiteľným odôvodnením (čo do výšky predmetu konania) naplňa inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b) OSP.

Inou vadou konania pojatou do ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b) OSP je postihnutý aj výrok rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd svojim rozsudkom potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa „v časti“. Opomenul však rozhodnúť o zvyšnej časti, v ktorej ho nepotvrdil. Vo zvyšnej časti ho totiž ani nezrušil, ani nezmenil. Je namieste názor prezentovaný generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní, že ak mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa vo výroku „žaloba sa zamietajú“ mal na mysli zamietnutie sumy 425.000,- Sk, potom, ak chcel odvolací súd udržať správnosť tohto výroku prvostupňového súdu, mal tento výrok potvrdiť celý a nie v jeho „časti“.

Nedostatočné vyhodnotenie vzniku žalovanej pohľadávky oboma súdmi nižších stupňov je ďalším dôvodom, pre ktorý bolo podané mimoriadne dovolanie. Aj v tejto otázke zaujal dovolací súd totožné stanovisko ako generálny prokurátor, ktorý právom vytkol konajúcim súdom, že po právnej a skutkovej stránke nevyhodnotili, či žalovaná pohľadávka vznikla. Žalovaná pohľadávka je vymedzená skutkovými tvrdeniami. Nimi je determinovaný právny dôvod pohľadávky. Žalobca tvrdil, že sumu 475 000,- Sk odovzdal žalovanej v I. rade, ktorá ju v rozpore s ich dohodou neodovzdala žalovanému v II. rade, ktorý ich mal použiť na dohodnutý účel. Z toho dôvodu žalobca platil leasingové splátky za žalovaného v II. rade, čo žalobca označil za bezdôvodné obohatenie a vyvodzoval solidárnu zodpovednosť oboch žalovaných. Bolo povinnosťou konajúcich súdov predovšetkým ustáliť, či takto vymedzená pohľadávka vznikla, alebo nevznikla, a to vo vzťahu ku každému žalovanému osobitne. Bez

ozrejmienia takéhoto skutkového a právneho záveru nebolo možné pristúpiť k hodnoteniu kompenzačnej námietky žalovaného v II. rade.

Z rozhodnutia súdu musí byť zjavný dôvod, pre ktorý sa žaloba zamietla. Je potrebné diferencovať, či žalovaná pohľadávka čo do dôvodu a výšky neexistovala, alebo či existovala, ale zanikla započítaním žalovaného. Prvostupňový súd nemal za preukázané, že žalobca odovzdal žalovanej v I. rade sumu 475 000,- Sk. Dalo by sa z toho usudzovať, že súd mal za to, žalovaná pohľadávka vôbec neexistovala. Napriek tomu hovorí prvostupňový súd o akomsi nároku žalobcu, ktorý sa kompenzuje, avšak tento „nárok žalobcu“ nedefinuje ani čo do výšky, ani čo do právneho dôvodu, ani ho nevymedzuje skutkovými okolnosťami, z ktorých vznikol. Započítava akýsi „neznámy nárok žalobcu“, rozdielny od toho, ktorý bol uplatnený v žalobe.

V tomto kontexte je nesprávnym aj postup odvolacieho súdu, ktorý bez akéhokoľvek doplnenia alebo zopakovania dokazovania, v rozpore s ustanovením § 213 OSP, vychádzal z iného skutkového stavu, ako súd prvostupňový. Prehodnotil dôkazy vykonané súdom prvého stupňa tak, že žalobca reálne odovzdal sumu 475 000,- Sk. Avšak ani z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé, či existovala žalovaná pohľadávka, voči komu, v akej výške, či sa odovzdaním a prijatím sumy 475 000,- Sk objektívne obohatili žalovaní, či obaja alebo iba jeden z nich, a do akej výšky.

Z uvedeného je zjavné, že oba konajúce súdy nižších stupňov zaťažili konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ak vyhodnotili, že žalovaná pohľadávka zanikla započítaním, hoci skutkovo a právne neustálili, či žalovaná (započítavaná) pohľadávka existovala. Naviac odvolací súd zaťažil konanie tzv. inou procesnou vadou aj tým, že vychádzal z iného skutkového stavu ako prvostupňový súd bez toho, aby boli splnené zákonné podmienky vymedzené ustanovením § 213 OSP.

Ďalej tak súd prvého stupňa, ako aj súd odvolací, zaťažili konanie tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež tým, že prejednali započítací prejav žalovaného v II. rade bez toho, aby tento započítací prejav spĺňal všeobecné náležitosti podania (§ 42 ods. 3 OSP). Bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vyzvať žalovaného v II. rade (§ 43 ods. 1 OSP) na doplnenie svojho započítacieho prejavu tak, aby bolo z neho zrejmé čo sleduje, tzn. akú konkrétnu pohľadávku, v akej výške a z akého právneho dôvodu žiada započítať proti žalovanej pohľadávke. Zo započítacieho prejavu musí byť zrejmé, či

žalovaný pohľadávku žalobcu čo do dôvodu a výšky uznáva a tvrdí, že táto zanikla započítaním. Ak uvedené z tvrdení žalovaného nevyplýva, potom je potrebné ustáliť, či žalovaný existenciu žalovanej pohľadávky neuznáva a započítať žiada iba podmienene, pre prípad, že súd vyhodnotí žalovanú pohľadávku ako dôvodnú. Ak žalovaný tvrdí, že má viacero pohľadávok, spolu v súhrnnej sume presahujúcej žalovanú pohľadávku, musí byť zo započítacieho prejavu zrejmé, ktoré pohľadávky žalovaný započítava voči žalobcovej pohľadávke a ktoré nie, resp. ktoré započítava v celosti a ktoré iba v určitej časti. Žalovaný nemôže započítať bez toho, aby označil pohľadávku, ktorú započítava. Z odôvodnenia rozsudku musí byť potom zrejmé, ktoré pohľadávky žalovaného a v akej výške boli použité na započítanie, t. j. ktoré zanikli započítaním, a vo vzťahu ku ktorým nastala po právoplatnosti rozsudku prekážka rozhodnutej veci. V súdnej veci si oba konajúce súdy tento nedostatok započítavacieho prejavu neuvedomili a v odôvodnení rozsudkov uviedli, že žalovaný v II. rade započítal sumu 966 795,80 Sk. Uvedená suma je však zložená z viacerých (tvrdených) pohľadávok žalovaného v II. rade. To malo za následok, že z rozsudkov nie je zistiteľné, či žalovaný v II. rade započítal pohľadávku na náhradu nákladov na benzín, alebo či táto pohľadávka stále existuje, alebo či započítal náhradu nákladov na telefón, alebo na opravu auta a podobne.

V tejto súvislosti sa žiada objasniť, že zo započítacieho prejavu musí byť zrejmé označenie započítavanej pohľadávky čo do dôvodu a výšky. Je nutné uviesť tvrdenia rozhodujúcich skutočností a navrhnúť dôkazy tak, ako kedy sa pohľadávka uplatňovala samostatným návrhom. Žalobca musí mať procesnú možnosť brániť sa proti započítavanej pohľadávke takisto, ako má žalovaný možnosť brániť sa proti žalobcovej pohľadávke. V započítacom prejave preto žalovaný musí uviesť v podstate totožné náležitosti, ako keby svoju pohľadávku uplatnil samostatnou žalobou. Zhodne s generálnym prokurátorom i dovolací súd konštatuje, že takéto náležitosti započítací prejav nespĺňal vo vzťahu k žiadnej pohľadávke, o ktorej žalovaný v II. rade tvrdil, že ju má voči žalobcovi (zaplatenie cestnej dane 13 717,- Sk, zaplatenie pohonných hmôt 33 580,90 Sk, zaplatenie za prepis motorového vozidla, zaplatenie za opravy a údržbu motorového vozidla 174 551,90 Sk, zaplatenie leasingových splátok 374 946,- Sk, poskytnutie sumy 270 000,- Sk v hotovosti).

Dovolací súd vyhodnotil ako opodstatnené podanie mimoriadneho dovolania i z dôvodu výskytu vady uvedenej v § 237 písm. f/ OSP (t. j. dôvodnosť podania mimoriadneho dovolania podľa § 243f ods. 1 písm. a/ OSP), z pohľadu generálnym

prokurátorom vznesených námietok. Nimi dostatočne preukázal, že nerešpektovaním ustanovenia § 209a ods. 2 OSP došlo k situácii, že odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní bez toho, aby mu bol pred rozhodnutím predložený celý spisový materiál súdu prvého stupňa vzťahujúci sa na predmetnú súdnu vec, čím bola žalobcovi, ako účastníkovi konania, odňatá možnosť konať pred súdom. Zaťažil tým konanie vadou podľa § 237 písm. f) OSP.

Integrálnou súčasťou ústavne garantovaného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na to, aby odvolací súd posúdil dôvodnosť jeho odvolania na základe obsahu celého, na prejedávanú vec sa vzťahujúceho, spisového materiálu. Z obsahu predmetného súdneho spisu vyplýva, že došlo k spojeniu viacerých vecí na spoločné konanie. Konania o žalobách spájaných s konaním 9Cbs/130/2004 boli aj po spojení vecí na spoločné konanie vedené v samostatných spisoch (9Cbs/128/2004, 9Cbs/129/2004, 7Cbs/36/2005, 7Cbs/38/2005, 24Cb/6/2008). Odvolaciemu súdu však neboli súdom prvého stupňa predložené tieto spisy pred rozhodnutím o odvolaní. V predkladacej správe prvostupňového súdu je síce uvedené, že vec s uvedenými spismi súvisí, avšak z podacej pečiatky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho (č. l. 320), skutočne vyplýva, že odvolaciemu súdu bol zaslaný iba jeden súdny spis, a nie šesť súdnych spisov. O tomto svedčí i ďalší listinný dôkaz – podacia pečiatka prvostupňového súdu (č. l. 321), z ktorej je zrejmé, že z odvolacieho súdu bol po rozhodnutí o odvolaní vrátený iba jeden súdny spis. Zo žiadneho listinného dôkazu obsiahnutého v spisovom materiáli 9Cbs/130/2004 nevyplýva, že by ostatných päť súdnych spisov bolo vložených do súdneho spisu 9Cbs/130/2004 ako jeho súčasť, a následne, po skončení odvolacieho konania, vyňaté z tohto spisu.

Z tohto zistenia je evidentná správnosť záveru generálneho prokurátora o tom, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez toho, aby mu boli súdom prvého stupňa predložené súdne spisy sp. zn. 9Cbs/128/2004, 9Cbs/129/2004, 7Cbs/36/2005, 7Cbs/38/2005 a 24Cb/6/2008. Takto odvolací súd disponoval len jednou (9Cbs/130/2004) z celkovo šiestich spojených žalôb, ktorými žalobca uplatňoval svoj nárok, čím zaťažil odvolacie konanie vadou podľa § 237 písm. f) OSP. Na účely preukázania existencie tejto vady z uvedeného dôvodu nemajú vplyv tvrdenia žalovaných v I. a II. rade obsiahnuté v ich vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, ktorými demonštrovali absurdnosť tohto dovolacieho dôvodu tvrdiac, že všetky návrhy podané na Okresný súd Bratislava II boli identické, súdne konania vedené pred týmto súdom (okrem jedného konania spojeného v roku 2009) riešili len nedostatok vecnej príslušnosti a boli následne postúpené na Krajský súd v Bratislave, ktorý

ich ihneď spojil na jedno konanie vedené pod sp. zn. 9Cbs/130/2004, a tiež že všetky dôkazy uvedené v žalobách podaných na Okresnom súde Bratislava II boli totožné.

Všetky vyššie opísané skutočnosti zakladajú opodstatnenosť podania mimoriadneho dovolania v zmysle ustanovenia § 243e OSP v spojení s ustanoveniami § 243f ods. 1 písm. a) a b) OSP.

Majúc na zreteli ozrejmienie uvedených skutočností, bude žiaduce, aby sa súd prvého stupňa vysporiadal s vytknutými nedostatkami.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozsudky oboch súdov nižších stupňov podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 3 veta prvá a § 243b ods. 4 za bodkočiarkou OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, ktorý, spravujúc sa viazanosťou právneho názoru dovolacieho súdu, bude v zmysle § 243d ods. 1 veta prvá a druhá OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP konať o veci ďalej. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP).

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. júna 2013

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Helena Farkašová